

za žalobní odpověď, neboť žalovaná přece jen žalobní tvrzení popřela a zamítnutí žaloby navrhla, čímž učinila formálně požadavku § 243 c. ř. s. zadost.

Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Rozhod. nejv. soudu ze dne 24. ledna 1929
Rv II 5/29. K. L. J.

I částečný rozsudek vydaný na základě uznání žalované strany je uznávacím rozsudkem a nevadí, že soud jej tak pojmenoval, stačí, když jej uznáním žalované strany odůvodnil (§ 395 c. ř. s.).

Žalující strana žádá, aby žalovaná strana byla odsouzena zaplatiti jí 31.003·53 Kč.

Uznávajíc, že jest dlužna 23.061·78 Kč a 978·66 Kč, žalovaná strana ostatní přednes žalující strany popřela.

Žalující strana učinila nato návrh, aby o částkách žalovanou stranou uznávaných bylo rozhodnuto rozsudkem částečným.

Tomuto návrhu procesní soud vyhověl.

Odvolací soud tento rozsudek potvrdil a v důvodech mimo jiné uvedl:

Jde o rozsudek vydaný na základě uznání žalované strany. Takový počne vzhledem ke stranám účinkovati dnem vydání. Vydání rozsudku stalo se 23./XI. 1928. Odvolání mělo tedy býti podáno do 7. prosince 1928, stalo se tak však teprve dne 21./XII. 1928. Bylo tedy podáno po uplynutí odvolací lhůty (§ 416 odst. 3, § 464, § 471 č. 2, § 474 odst. 2 c. ř. s.).

Nejvyšší soud podané dovolací stížnosti nevyhověl.

O d ů v o d ě n í: Stěžovatel se snaží vyvrátiti právní názor odvolacího soudu, že rozsudek první stolice je rozsudkem na základě uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. Než o tom nemůže býti pochybnosti proto, že rozsudek uvádí, že F. V. uznává, že firmě B. dluží 23.061 Kč 78 h a 978·66 Kč a že tato navrhla vydání částečného rozsudku na uznání obnos 24.040·44 Kč. Nevadí, že neuvádí výslovně, že vyhověl návrhu žalobkyně na základě uznání žalovaného, a že uvádí, že mu vyhověl částečným rozsudkem podle § 391 c. ř. s. Částečný rozsudek (§ 391 c. ř. s.) může býti zároveň rozsudkem pro uznání (§ 395 c. ř. s.). Je-li tomu tak, pak nabyl tento rozsudek účinnosti proti stranám prohlášením (§ 416, III c. ř. s.) a tím počíná odvolací lhůta. Protože pak tato lhůta nebyla dodržena, odmítl odvolací soud právem odvolání jako opožděné. V tom se poukazuje na správné důvody napadeného usnesení. Otázku, zda byl vydán rozsudek na základě uznání právem či ne-

právem, by bylo možno přezkoumávatí jenom na základě přípustného a včasného odvolání. V tomto stadiu sporu nikoliv. Proto se nelze obíratí vývody rekursu, které se k tomu vztahují.

Neodůvodněnému rekursu nemohlo býti vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. března 1929 R II 78/29.

§ 134 tr. ř. nepředpisuje, že by, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obviněný užívání svého rozumu nebo trpí-li poruchou duševní, musilo býti vyšetření jeho duševního stavu provedeno zvláštním odborníkem, nýbrž spatřuje dostatečnou záruku správnosti ve vyšetření dvěma lékaři vůbec. — Neodolatelné donucení mající původ svůj ve stavu psychopathickém, nespadá pod hledisko § 2 lit. g) tr. z. Není-li rázu § 2 lit. a) nebo b) tr. z., pak nemůže vůbec přičitatelnost činu vyloučiti.

Zmateční stížnost obžalovaného M. B. uplatňuje proti odsuzujícímu rozsudku zmatky § 281 č. 4, 5, 9 b) tr. ř. Ve směru posléze uvedeném není vůbec provedena a nelze k ní hleděti.

Podle § 281 č. 4 tr. ř. běře stížnost rozsudek v odpor, protože soud nalézací připustil při hlavním přelíčení dne 7. září 1928 »v zájmu nutného dalšího pozorování« obžalovaného B. důkaz znalci odborníky z oboru chorob duševních, zejména z oboru sexuální pathologie, spokojil se při dalším hlavním přelíčení dne 23. listopadu 1928 přes protest obhájcův dobrozdáním vyžádaným prostřednictvím zemského trestního soudu v Praze od dvou tamějších znalců, kteří podle tvrzení stížnosti odborníky pro obor vyznačený ani nejsou a posudek svůj podali jen na základě spisů, aniž obžalovaného B. osobně prohlédli. Obhajoba pokládá se usnesením soudu nalézacího, jímž zamítnut byl její návrh, aby přezkoumání duševního stavu obžalovaného znovu bylo ve smyslu usnesení soudu ze dne 7. září nařízeno, tím více stíženou, protože nebylo v něm prý hleděno k pathologickým zjevům, jež konstatoval na stěžovateli odborník Dr. Z. a nebylo se zabývalo otázkou, zda obžalovaný B. nejednal snad ve stavu neodolatelného donucení podle § 2 lit. g) tr. z.

Zmateční stížnost nelze uznati odůvodněnou.

§ 134 tr. ř. nepředpisuje, že by, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obviněný užívání svého rozumu, nebo trpí-li poruchou duševní, musilo býti vyšetření jeho duševního stavu provedeno zvláštním odborníkem, nýbrž spatřuje dostatečnou záruku správnosti ve vyšetření dvěma lékaři vůbec. S tohoto hle-